

[Axel Kristensen.]

fra forbrug til investeringer, således at vi får flere og bedre produktionsmidler for derved at forøge produktionen og landets velstand; men det har intet at gøre med den øjeblikkelige valutastilling, for det betyder blot, at man bruger pengene til investering i stedet for til forbrug, og det er lige valutakrævende. Vi mener selvfølgelig, at det er nyttigt at føre en politik, der flytter pengene fra forbrug til investeringer, men det har intet med valutastillingens forbedring at gøre. Valutastillingens forbedring afhænger af, at det samlede forbrug, både det løbende forbrug, og investeringerne, ikke kræver mere valuta, at importen ikke bliver større, end at vi kan betale den. Det er det andet moment. Disse to momenter forekommer det mig at det ærede medlem hr. Per Hækkerup blander sammen. Regeringens forslag og kommentarerne dertil indeholder intet om, at man vil formindske den samlede købeevne. Der findes intetsteds noget om, hvorledes regeringens forslag skal påvirke valutastillingen.

Se, nu har alverdens erhvervsdrivende, lønmodtagere og vi i oppositionen sagt vor mening om disse ting, og det har aldeles ikke påvirket flertallets eller regeringens synspunkter. Nu vil jeg gerne med formandens tilladelse bringe en række citater fra dagbladet Politiken, og jeg skal bagefter oplyse, hvorfor jeg gør det, for det kunne synes overflødig, da sikkert alle tingets medlemmer har læst dem, men jeg synes, det i første række kan have interesse at se, hvad folk, der ellers har støttet regeringspartierne, siger om disse ting. Er de enige med os, eller er de uenige med os? Når man har læst den artikel, jeg her vil citere fra Politiken, som er det radikale partis hovedorgan, vil man være klar over, at de er enige med oppositionen.

Den 23. juni 1957 skriver Politiken, at ændringerne i det forslag, der nu foreligger, „er så små, at den påskønnelse, de kan give anledning til, må blive af tilsvarende ubetydeligt omfang“.

Politiken siger videre:

„Tværtimod er der tale om en „opsparing“, som hindrer den enkelte i at opnå, hvad han sædvanligvis sparer for. Hvis noget er sikkert, så er det, at denne tvangsopsparing hos alle, der berøres

af den, vil lægge et stærkt tryk på lysten til ved en ekstrainsats at øge indtægten. Det indtryk, at „det ikke kan betale sig at arbejde“, fordi staten tager gevinsten, vil vinde i styrke.“

Klar tilslutning til mine synspunkter om, at det vil svække viljen til produktion og opsparing!

Politiken kritiserer derefter, at staten slet ikke selv viser lyst til at spare, og peger på, at medens man her på tværs af alle de forudsætninger, borgerne har haft, kan jage vigtige love igennem, så afviser man at kunne ændre i udgiftslove, fordi man her ville bryde forudsætningerne, og siger derefter:

„Hvis statens budget er ukrænkeligt, hvorfor er borgernes det så ikke, når også de har lagt det inden for gældende lovs rammer?“

Det er det, jeg siger, at man her behandler folk, der har optrådt fuldt forsvarligt og rimeligt, fuldkommen vilkårligt, medens staten ikke selv vil bryde de forudsætninger, hvorunder den hidtil har handlet og skabt sine udgifter.

Jeg citerer videre:

„Og så er der endda spørgsmålet: hjælper det overhovedet? Hjælper det varigt? Svaret er, at det hjælper ikke, medmindre det offentlige, staten og kommunerne, indskrænker sit eget forbrug væsentligt.“

Videre siges der:

„Kilden til inflationen og valutavanskelighederne er de offentlige myndigheders overforbrug, og der er ikke i de fremsatte kriselove noget vidnesbyrd om, at staten vil lægge sit ror tilstrækkeligt hårdt om.“

Politiken siger om staten:

„Den vil investere (i hvad?) i stedet for. Den vil gøre sig til herre over og binde de produktive kræfter, som det gælder om at frigøre, og som ville frigøres, hvis lovgivningen præmierede privates arbejdsindsats og opsparing i stedet for at straffe den.“

Det er ganske på linje med, hvad vi har sagt. Videre hedder det:

„I bedste fald vil regeringens forslag få meget betydelige negative sidevirkninger. Måske bliver de negative virkninger større end de positive.“